2. 1. 2001

ID: 675

Rozhodnutí místního národního výboru o přidělení bytu bylo rozhodnutím vydaným ve správním řízení

Rozhodnutí místního národního výboru o přidělení bytu bylo rozhodnutím vydaným ve správním řízení ve smyslu správního řádu, jednalo se o právní skutečnost, nikoliv o právní úkon. Takovéto rozhodnutí tedy nelze zkoumat ve smyslu § 39 a § 37 občanského zákoníku z hlediska otázky neplatnosti tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí místního národního výboru o přidělení bytu bylo rozhodnutím vydaným ve správním řízení ve smyslu správního řádu, jednalo se o právní skutečnost, nikoliv o právní úkon. Takovéto rozhodnutí tedy nelze zkoumat ve smyslu § 39 a § 37 občanského zákoníku z hlediska otázky neplatnosti tohoto rozhodnutí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.11.2000, sp. zn. 26 Cdo 2716/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o vyklizení bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 12 C 274/92, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. září 1999, č. j. 21 Co 113/99, 21 Co 216/99-121, ve spojení s usnesením ze dne 13. října 2000, č. j. 21 Co 113/99, 21 Co 216/99-142, tak, že Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. září 1999, č. j. 21 Co 113/99, 21 Co 216/99-121, ve spojení s usnesením ze dne 13. října 2000, č. j. 21 Co 113/99, 21 Co 216/99-142, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 2. září 1999, č. j. 21 Co 113/99, 21 Co 216/99-121, ve spojení s usnesením ze dne 13. října 2000, č. j. 21 Co 113/99, 21 Co 216/99-142, změnil vyhovující rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 (soudu prvního stupně) ze dne 30. dubna 1998, č. j. 12 C 274/92-90, ve spojení s usnesením ze dne 23. dubna 1999, č. j. 12 C 274/92-113, tak, že zamítl žalobu na vyklizení „bytu č. 7, ve 3. patře domu čp. 1152 P. - M., D. č. 9, sestávajícího z 2+1 s přísl.“ (dále jen „sporný byt“, resp. „byt“) a rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů.

Soudy obou stupňů pokládaly rozhodnutí o přidělení bytu, vydané podle § 154 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném v roce 1979, tedy ve znění zákona č. 58/1969 Sb. (dále jen „obč. zák.“), za právní úkon ve smyslu § 34 obč. zák. Soud prvního stupně v poměrech dané věci dovodil neplatnost rozhodnutí o přidělení bytu žalovanému. Uvedené rozhodnutí bylo totiž vydáno dne 11. ledna 1979, tedy v době, kdy dům, v němž se sporný byt nachází, nebyl ještě kolaudován - kolaudace proběhla až dne 21. května 1979 (neplatnost podle § 39 obč. zák.). Obsahuje - li rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 11. ledna 1979 odkaz na ustanovení § 24 zákona č.

41/1964 Sb., o hospodaření s byty, podle něhož zde vyjmenované byty přiděloval „místní národní výbor na návrh …“, avšak citované rozhodnutí vydalo „Ministerstvo spravedlnosti ČSR - Správa sboru nápravné výchovy“, „jeví se toto rozhodnutí jako zcela neurčité a nesrozumitelné“ (neplatnost podle § 37 obč. zák.). Byla - li následná dohoda o odevzdání a převzetí bytu ze dne 6. května 1979 uzavřena na základě neplatného rozhodnutí o přidělení bytu, je rovněž ve smyslu § 37 a § 39 obč. zák. neplatná. V důsledku toho pak žalovanému nevzniklo právo užívat sporný byt (§ 155 odst. 1 obč. zák.), které by se ve smyslu § 871 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), změnilo na nájem bytu, a proto žalovaný byt užívá, „aniž by k tomu měl právní důvod“. Navíc soud prvního stupně dovodil, že v daném případě nešlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku. Vězeňská služba a její právní předchůdce Sbor nápravné výchovy byly totiž „fakticky organizací rozpočtovou s určitými odchylkami“, napojenou na státní rozpočet, a ani skutečnost, že stavba domu, v němž se byt nachází, byla zahrnuta do zvláštní části státního rozpočtu, neznamená, že šlo o vlastní volné prostředky právního předchůdce žalobkyně. Naproti tomu odvolací soud dovodil, že byl - li „investorem stavby (v němž se byt nachází) právní předchůdce žalobce“, šlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku, tehdy přidělovaný podle § 25 zákona č. 41/1964 Sb., o hospodaření s byty. Rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 11. ledna 1979 nemůže být neplatné jen proto, že v něm namísto správného ustanovení § 25 zákona č. 41/1964 Sb. bylo v důsledku písařské chyby nesprávně citováno ustanovení § 24 téhož zákona. Neplatnost rozhodnutí o přidělení bytu nelze dovodit ani z toho, že bylo vydáno ještě před kolaudací domu, v němž se byt nachází. Podle názoru odvolacího soudu nelze v této souvislosti „přehlédnout, že investor a přídělce byl týž subjekt a o přidělení bylo rozhodnuto v době, kdy stavba byla před kolaudačním řízením (které měl provádět stavební úřad téhož). Samotná neexistence bytu ale rozhodně působí neplatnost (ve smyslu § 39 obč. zák.) zápisu o dohodě o odevzdání a převzetí bytu ze dne 6.5.1979, protože v této dohodě popsaný byt dosud právně neexistoval … Protože ale žalovaný v označeném bytě bydlel nejenom na základě této neplatné dohody, ale i po kolaudaci bytu se souhlasem právního předchůdce žalobce, platil úhradu za jeho užívání … , vzniklo mu konkludentně tímto způsobem užívací právo k označenému bytu dle ust. § 155 obč. zák. a následně i právo nájmu dle § 871 odst. 4 občanského zákoníku“.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobkyně odvolacímu soudu vytkla nesprávné právní posouzení věci. Uplatnila tak dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), byť v dovolání, avšak bez bližšího vymezení, rovněž uvedla, že odvolací soud „vyšel ze zjištění, která v podstatné části nemají oporu v provedeném dokazování“, tedy jakoby vedle dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. uplatnila i dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. V rámci užitého dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. především namítla, že ze skutečností zjištěných soudy obou stupňů (zejména z provedených listinných důkazů o financování výstavby domu, v němž se byt nachází) nelze dovodit, že šlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku, přidělovaný způsobem uvedeným v ustanovení § 25 zákona č. 41/1964 Sb. Z uvedených důkazů vyplývá, že výstavba bytového objektu, v němž se sporný byt nachází, byla financována ze zvláštní části státního rozpočtu určené pro výstavbu bytů ozbrojených složek. Takový byt, který ovšem nebyl bytem vystavěným v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku (bývalý Sbor nápravné výchovy jako zvláštní rozpočtová organizace tzv. vlastní volné prostředky ani mít nemohl), mohl být podle tehdejších předpisů platně přidělován jako byt podnikový ve smyslu § 66 zákona č. 41/1964 Sb. pouze místním národním výborem podle § 24 zákona č. 41/1964 Sb.; v současné době jde o byt služební ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c/ zákona č. 102/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Současně namítla neplatnost rozhodnutí o přidělení bytu ve smyslu § 37 a § 39 obč. zák., „neboť bylo vydáno nepříslušným orgánem a v rozporu se zákonem. S bytem bylo nakládáno jako s bytem, i když právně ještě bytem nebyl, neboť k tomu ještě nebyl příslušným stavebním úřadem určen. Tento nedostatek nemohl být zhojen ani dodatečnou kolaudací“. Kromě

toho je žalobkyně přesvědčena, že dohoda o odevzdání a převzetí bytu nemohla být v daném případě uzavřena konkludentně, jak dovodil odvolací soud. Je tomu tak proto, že její právní předchůdce neprojevil vůli směřující k uzavření takové dohody. To vyplývá ze skutečnosti, že vůči žalovanému „uplatnil žalobu o přivolení k výpovědi nájmu služebního bytu“. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k dovolání nevyjádřil.

Dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), subjektem k tomu oprávněným (účastnicí řízení) jednajícím v dovolacím řízení prostřednictvím svého zaměstnance s právnickým vzděláním (§ 241 odst. 1, odst. 2 věta druhá o.s.ř.), splňuje formální i obsahové znaky předepsané ustanovením § 241 odst. 2 věty první o.s.ř. a je jím napaden rozsudek, proti němuž je dovolání podle § 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. přípustné.

Žalobkyně nenamítá, že v řízení došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo že řízení bylo postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. a/, b/ o.s.ř.), a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by k některé z uvedených vad došlo. Posoudit, zda je rozsudek odvolacího soudu se zřetelem k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. a s přihlédnutím k dovolacím námitkám žalobkyně správný (§ 243b odst. 1 o.s.ř.), znamená především přezkoumat opodstatněnost odvolacím soudem vysloveného právního závěru, že pro účely vydání rozhodnutí o přidělení bytu postačila fyzická existence bytu a připravenost ke kolaudaci domu, v němž se byt nacházel; jinak řečeno, kolaudace domu nebyla nutným předpokladem pro vydání rozhodnutí o přidělení bytu. Poté půjde o posouzení, zda dohoda o odevzdání a převzetí bytu byla v daném případě uzavřena konkludentně. Konečně bude zapotřebí přezkoumat správnost právního závěru, podle něhož sporný byt byl bytem vystavěným v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku, tedy bytem podléhajícím přidělovací pravomoci „organizace hospodařící s těmito byty po předchozím souhlasu …“ ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 41/1964 Sb.

Podle § 868 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále opět jen „občanský zákoník“), pokud dále není uvedeno jinak (pro účely dané věci jinak uvedeno není), řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní vztahy vzniklé před 1. lednem 1992; vznik těchto právních vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před 1. lednem 1992 se však posuzují podle dosavadních předpisů. Vzhledem k tomu, že k vydání rozhodnutí o přidělení bytu a k uzavření dohody o odevzdání a převzetí bytu došlo v roce 1979, bude zapotřebí - s přihlédnutím k citovanému ustanovení - otázky určené k dovolacímu přezkumu řešit podle právní úpravy účinné v té době, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném v roce 1979, tedy ve znění po novele provedené zákonem č. 58/1969 Sb. (dále opět jen „obč. zák.“), a podle zákona č. 41/1964 Sb., o hospodaření s byty (zrušeného s účinností od 1. ledna 1992 - srov. § 878 bod č. 2. občanského zákoníku).

Podle ustanovení § 154 odst. 1 obč. zák. rozhodnutím o přidělení bytu vydaným místním národním výborem nebo jiným orgánem příslušným podle předpisů o hospodaření s byty, anebo jinými skutečnostmi stanovenými zákonem, vzniklo občanovi právo, aby s ním organizace uzavřela dohodu o odevzdání a převzetí bytu. Právo osobního užívání bytu vzniklo dohodou o odevzdání a převzetí bytu sjednanou mezi organizací a občanem (§ 155 odst. 1 obč. zák.). Z uvedených ustanovení vyplývá, že právní skutečností působící vznik práva osobního užívání bytu byla dohoda o odevzdání a převzetí bytu. Dohoda přitom mohla být platně uzavřena pouze za předpokladu, že jí předcházelo rozhodnutí příslušného orgánu o přidělení bytu (jiná skutečnost stanovená zákonem). Občanský

zákoník nepředepisoval písemnou formu dohody o odevzdání a převzetí bytu, stanovil pouze, že o dohodě se sepíše zápis (§ 155 odst. 2 věta první obč. zák.); dohoda mohla být tedy platně uzavřena i ústně, případně i mlčky - konkludentně, např. tak, že organizace předala občanovi klíče od bytu a ten se do bytu nastěhoval. Pro účely dané věci nelze opomenout, že na nájem se dnem 1. ledna 1992 změnilo pouze právo osobního užívání bytu a právo užívání jiných obytných místností a místností nesloužících k bydlení vzniklé podle dosavadních předpisů, pokud trvá ke dni 1. ledna 1992 (§ 871 občanského zákoníku) - srov. rovněž rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. srpna 1995, sp. zn. 2 Cdo 162/94, a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. března 1997, sp. zn. 2 Cdon 335/97, uveřejněné pod č. 25 a 26 v příloze sešitu č. 10 z roku 1998 časopisu Soudní judikatura. Zbývá dodat, že na nájem služebního bytu se změnilo osobní užívání bytů sloužících k trvalému ubytování pracovníků organizace (§ 871 odst. 4 občanského zákoníku), pokud byt splňoval kritéria stanovená zákonem pro služební byty (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. července 1997, sp. zn. 2 Cdon 21/97, uveřejněný pod č. 28 v příloze sešitu č. 11 z roku 1998 časopisu Soudní judikatura). Přitom bytem se ve smyslu § 62 zákona č. 41/1964 Sb. rozuměla místnost nebo soubor místností, které byly podle rozhodnutí stavebního úřadu určeny k bydlení a mohly tomuto účelu sloužit jako samostatné bytové jednotky. Pro úplnost lze připomenout, že pro účely zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), se bytem podle jeho § 2 písm. b/ rozumí místnost nebo soubor místností, které jsou podle rozhodnutí stavebního úřadu určeny k bydlení. Další definice bytu, byť pro účely vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, je v současné době obsažena v § 3 odst. 1 citované vyhlášky - bytem se zde rozumí soubor místností, popřípadě jednotlivá obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé užívání a je k tomuto užívání určen.

Právní posouzení věci odvolacím soudem nelze pokládat za správné, zabýval - li se tento soud otázkou neplatnosti rozhodnutí o přidělení bytu z hledisek obsažených v ustanovení § 39 (a rovněž § 37) obč. zák. jakoby šlo o právní úkon. Rozhodnutí místního národního výboru o přidělení bytu bylo totiž rozhodnutím vydaným ve správním řízení (zákon č. 71/1967 Sb.), tj. sice právní skutečností, avšak nikoli právním úkonem. Rozhodnutí ostatních orgánů příslušných k přidělení bytu podle předpisů o hospodaření s byty mělo stejnou povahu (§ 1 odst. 2 a § 58 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb.) - srov. Občanský zákoník, Komentář, Díl I., vydaný nakladatelstvím Panorama v roce 1987, strana 549.
Z důvodů uvedených v předchozím odstavci tohoto rozhodnutí je tedy vyloučena úvaha o neplatnosti rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 11. ledna 1979 pro rozpor se zákonem ve smyslu § 39 obč. zák., byť bylo vydáno v době, kdy dům, v němž se byt nacházel, nebyl ještě kolaudován. Bez významu tak v těchto souvislostech zůstává právní závěr, podle něhož existence kolaudačního rozhodnutí je předpokladem toho, aby určité místnosti mohly být předmětem občanskoprávních vztahů jako byty, vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. října 1999, sp. zn. 2 Cdon 1010/97, uveřejněném na straně 36 v sešitě č. 1 z roku 2000 časopisu Právní rozhledy (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. června 1999, sp. zn. 2 Cdon 1848/97, uveřejněný pod č. 15 v příloze č. I/2000 časopisu Soudní judikatura).

Mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat ani věcnou správnost správního aktu (v daném případě rozhodnutí o přidělení bytu); může jej přezkoumat jen se zřetelem k tomu, zda jde o akt nicotný (nulitní) - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. listopadu 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97, uveřejněný pod č. 9 v sešitě č. 2 z roku 1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Přitom nicotným aktem je správní akt vydaný tzv. absolutně věcně nepříslušným správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17.

prosince 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96, uveřejněný pod č. 11 v sešitě č. 2 z roku 2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, z jehož první právní věty rovněž vyplývá, že mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn zkoumat věcnou správnost správního aktu, vždy však zkoumá, zda jde o správní akt /zda nejde o paakt/, zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný a vykonatelný).
Podle § 7 vyhlášky č. 45/1964 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení občanského zákoníku (citovaná vyhláška byla zrušena ke dni 13. listopadu 1995 nařízením vlády č. 58/1995, kterým se provádí občanský zákoník - srov. § 7 vládního nařízení), se pro účely ustanovení § 184 písm. a/ obč. zák. považovaly za byty trvale určené pro ubytování pracovníků organizace byty podnikové, byty vystavěné v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniků a byty služební. Definice podnikového bytu byla obsažena v § 66 zákona č. 1/1964 Sb., o hospodaření s byty. Podle ní šlo o byty trvale určené pro ubytování pracovníků hospodářských, rozpočtových nebo jiných organizací, zejména byty v domech, které organizace vystavěly jako investoři nebo získaly nebo získají ze státní bytové výstavby. Seznamy těchto bytů vedly místní národní výbory, které je také na návrh organizace v postupu podle § 24 odst. 1 a 2 zákona č. 41/1964 Sb. přidělovaly. Definici pojmu „byty vystavěné v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniků“ zákon č. 41/1964 Sb. (a ni jiný v té době platný právní předpis) neobsahoval; šlo o byty, jejichž výstavba byla financována podle předpisů k tomu účelu vydaných. V době, kterou je zapotřebí sledovat, šlo o ařízení vlády č. 151/1975 Sb., o finančním hospodaření státních hospodářských a některých dalších socialistických organizací, vyhlášku č. 152/1975 Sb., o financování reprodukce základních prostředků, a Zásady pro financování podnikové výstavby, které byly schváleny usnesením vlády ČSSR č. 232 z 23. září 1976 a které byly rozvedeny ve výnosu federálního ministerstva financí ze dne 8. prosince 1976, č. j. II/28 757/76, č. 73 Finančního zpravodaje - částka 15/1976. Podle § 25 odst. 1 zákona č. 41/1964 Sb. byty vystavěné v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku přidělovala organizace hospodařící s těmito byty po předchozím souhlasu závodního výboru základní organizace Revolučního odborového hnutí po projednání na její členské schůzi a po vyjádření místního národního výboru.
Závěr, že sporný byt byl bytem vystavěným v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku, nelze rovněž - vzhledem ke zjištěným skutečnostem - pokládat za správný (jde o závěr předčasný); tento závěr totiž ze zjištěných skutečností, jak správně namítla žalobkyně, dovodit nelze.
Otázku, zda skutečně o takový byt šlo, je totiž zapotřebí řešit z pohledu již citovaných předpisů, které tehdy upravovaly financování výstavby těchto bytů. Při řešení této otázky bude v první řadě zapotřebí vyřešit několik svou povahou předběžných otázek. Především jde otázku, zda Sbor nápravné výchovy zřízený zákonem č. 59/1965 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, byl v kritické době právnickou osobou, resp. byl organizační složkou ministerstva spravedlnosti, a v návaznosti na to otázku tehdejšího investora stavby (domu, v němž se sporný byt nachází). Poté lze přistoupit k řešení otázky, zda investora stavby lze zařadit mezi subjekty, jejichž finanční hospodaření (§ 2 nařízení vlády č. 151/1975 Sb.) a způsob financování reprodukce základních prostředků a jiného hmotného majetku (§ 1 vyhlášky č. 52/1975 Sb.) je citovanými předpisy upraveno, tj. zda investor stavby patří mezi subjekty, na něž se - z hlediska věcné působnosti - vztahovaly citované předpisy, upravující financování výstavby bytů vystavěných v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku.

Napadený rozsudek není tedy z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř., obsahově konkretizovaného dovolacími námitkami žalobkyně, ve smyslu ustanovení § 243b odst. 1 věty před středníkem o.s.ř. správný. Dovolací soud jej proto podle § 243b odst. 1 věty za středníkem o.s.ř. zrušil a podle § 243b odst. 2 věty první o.s.ř. věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.
V dalším řízení vyřeší odvolací soud - z pohledu výše citovaných předpisů - především otázku

charakteru sporného bytu. Dojde - li k závěru, že šlo o byt vystavěný v podnikové bytové výstavbě z vlastních volných prostředků podniku (přidělovaný podle § 25 odst. 1 zákona č. 41/1964 Sb. „organizací hospodařící s těmito byty po předchozím souhlasu ...“), posoudí, zda žalovanému vzniklo právo osobního užívání bytu (§ 154 odst. 1, § 155 odst. 1 obč. zák.), které by se ve smyslu § 871 občanského zákoníku s účinností od 1. ledna 1992 transformovalo na nájem bytu. Přijme - li naopak závěr, že šlo o byt podnikový ve smyslu § 66 zákona č. 41/1964 Sb. (přidělovaný podle § 24 odst. 1 zákona č. 41/1964 Sb. místním národním výborem), posoudí, zda o jeho přidělení rozhodnutím ze dne 11. ledna 1979 nerozhodl k tomu absolutně věcně nepříslušný orgán (srov. rozhodnutí uveřejněné pod R /1999 a R 11/2000).
Dovolací soud se z důvodu předčasnosti nezabýval posouzením správnosti závěru, že kolaudace domu nebyla nutným předpokladem pro vydání rozhodnutí o přidělení bytu, a závěru, že dohoda o odevzdání a převzetí bytu byla uzavřena konkludentně; šlo - li totiž o byt podnikový, neměly by pro rozhodnutí ve věci samé uvedené závěry žádný význam.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Katastr nemovitostí
- Restituce (exkluzivně pro předplatitele)
- Klimatická žaloba
- CHKO Soutok
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Zemědělská půda
- Veřejné zakázky
- Péče o zdraví (exkluzivně pro předplatitele)
- Průtahy v řízení (exkluzivně pro předplatitele)